

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci

žalobce: **I. C.**
zastoupen Mgr. Ing. Vlastimilem Mlčochem, advokátem AK
se sídlem v Praze 2 – Nusle, Sekaninova 1204/36

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3
poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2017, čj. OAM-278/ZA-ZA11-HA11-2017

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Rozhodnutím ze dne 19. 6. 2017 rozhodl žalovaný správní orgán o neudělení mezinárodní ochrany žadateli, a to podle ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

2. Za tvrzený důvod žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve svém rozhodnutí žalovaný označil odmítnutí návratu do vlasti z důvodu jeho konverze k víře Svědků Jehovových, rovněž pak obavy z možných potíží ze strany soukromých osob, vyznávajících pravoslaví. Za další důvod žádosti pak žalovaný považoval snahu žadatele o legalizaci zdejšího pobytu. V žalobou napadeném rozhodnutí dále žalovaný odkázal na informace, sdělené žalobcem v jeho žádosti a v průběhu pohovoru, uvedl, že shromáždil řadu podkladových informací o situaci v zemi původu žadatele, tohoto předvolal k seznámení se s nimi, žalobce se však nedostavil. Žalovaný neshledal žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany a žádosti žalobce proto nevyhověl.

II. Žalobní námítky

3. V žalobě poukazuje žalobce na pochybení žalovaného, kdy ve skutkových otázkách nevycházel správní orgán ze správných a přesných podkladů a závěrů, zejména co do závěrů mezinárodních nevládních organizací. K otázkám právním pak žaloba napadá špatnou interpretaci postavení uprchlíka podle Příručky procedur a kritérií pro postavení uprchlíka (UNHCR 1976), napadá používání pojmu totálního konfliktu, který definoval Nejvyšší správní soud, a který je poplatný dle názoru žalobce konfliktům 20. století, v neposlední řadě pak nesouhlasí s interpretací náboženské nesvobody směrem ke Svědkům Jehovovým, s tím, že správní orgán zcela přehlíží individuální násilí proti Svědkům Jehovovým.
4. K prvně uvedené problematice žalobce sděluje, že materiály, používané OAMP se v podstatě vnitropolitickou situací vůbec nezajímají, a to ani překotným vývojem Zakarpatské oblasti, když nevystihují nástup nejrůznějších nevládních sil k moci, ať již se jedná o Pravý sektor, jednotky Svoboda, para militární jednotky politických sil, soukromé jednotky oligarchů, jakož i různé kriminální struktury, zabývající se zejména pašováním zboží do Evropské unie. Situace v r. 2017 je ještě nepřehlednější a komplikovanější než v minulosti, dochází k prohlubování rozdílů mezi pravoslavnými větvemi křesťanství. Pozice Pravého sektoru se prohlubuje, je podporován zahraničními silami a začíná se přímo podílet na obchodech, které probíhají na Ukrajině. Materiály se rovněž nezabývají skutečností, že Rusínské národnostní síly požadují změnu Ukrajinské ústavy a autonomii na úrovni Donbasu a Luhanska.
5. Úřad vysokého komisaře OSN v říjnu r. 2015 vyslovil vcelku jasné poselství, že evropské země by neměly označovat Ukrajinu jako bezpečnou zemi, pokud se týká navracení běženců a jednotlivé žádosti o mezinárodní ochranu by měly být pečlivě a individuálně zvažovány. Právní předpis č. 328/2015 Sb., pak nepovažuje Ukrajinu za bezpečnou zemi a ani za tzv. třetí bezpečnou zem. Jako uprchlíky je nutné označovat občany, kteří již před vypuknutím válečného konfliktu pobývali v jiné zemi a nechtějí se vracet, přitom ČR hodnotí Ukrajinu z pohledu oblasti přímých bojů a z pohledu oblasti mimo, kterou považuje za klidnou a bezpečnou. Toto žalobce považuje za mylné, v budoucnosti může situace vést o občanské válce mezi silami působícími na vnitropolitické scéně.
6. K otázkám právního charakteru žaloba sděluje, že žalovaný argumentuje v odůvodnění Příručkou procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka z r. 1979, na žalobce toto však aplikovat nelze, neboť evropské azylové právo se sice hlásí k Ženevské úmluvě z r. 1951 a Protokolu z r. 1967, nicméně právo azylu se řídí mj. přímo aplikovatelnou směrnicí 2011/95/EU, která upravuje normy pro splnění statusu uprchlíků a která Příručku nezmiňuje. Je samostatným právním předpisem EU a odkazuje na základní

definice citované úmluvy. Žalobce je tzv. uprchlíkem na místě, tedy osobou, která opustila zem z jiných důvodů a po vypuknutí konfliktu se stává uprchlíkem nebo osobou požívající doplňkové ochrany.

7. V dalším žaloba rozvádí současný pohled na charakter válek, nesouhlasí s argumentací NSS stran tzv. totálního konfliktu, neboť jde o názor reflektující války 20. století. Odkazuje přitom na pojem postmoderní války, kterým se zabývá Lucie Vargová ve svém článku „Postmoderní válka: může být konflikt ve Rwandě označen postmoderní válkou“, který označuje definiční znaky tohoto pojmu. Ve své podstatě pak žaloba popisuje tuto charakteristiku, kdy v pravidelné válce je cílem dobytí území za pomoci vojenských prostředků, v guerillovém způsobu i postmoderním se území získává politickou kontrolou obyvatelstva spíše než vojenským útokem, je snaha vyhnout se bitvám. U postmoderní války je rozšíván strach a nenávist, vraždění civilistů je jedním ze základních nástrojů a cílů. Různé politické a vojenské skupiny plení majetek běžných lidí, zbytky majetku státu a zabavují vnější pomoc určenou pro oběti válčení, stírá se rozdíl mezi vojenskou a civilní sférou. Masové vyvražďování a nucené přesídlování stejně jako politické, psychologické a ekonomické způsoby zastrasování jsou používány k odstranění politicky nevhodného obyvatelstva. Znakem je pak tedy zvýšení počtu uprchlíků, odsunutého obyvatelstva i tzv. vnitřně vysídlených osob. Válka se tak stává součástí života společnosti. Zde pak žaloba poukazuje na to, že tyto teze jsou v rozporu se závěry NSS, prosazujícího pojem totálního konfliktu, kdy v návaznosti nejsou tedy jednotliví občané v přímém ohrožení života a není nutné jim poskytovat doplňkovou ochranu. V daném případě vidí žalobce znaky rusko ukrajinského konfliktu jako znaky postmoderní hybridní války, s vysoce nepříznivými dopady na civilní obyvatelstvo a tedy i ohrožení jejich života. Žalovaný nereflexuje zhoršující se podmínky ve vnitrozemí Ukrajiny a zejména na Zakarpatské Ukrajině, kde se střetávají politické a ekonomické zájmy nejrůznějších politických a mocenských sil. U žalobce by měla být použita základní zásada azylového práva, a to zásada non refoulement, měl by zde zůstat na základě tzv. humanitárního azylu, neboť vychovává nezletilé dítě a živí manželku, která je rovněž cizinkou (Gruzie), kde je pronásledování Svědků Jehovových ještě na horší úrovni než na Ukrajině. Žalobce je v podstatě v ČR od r. 2005, probíhá u něj dobře integrační proces, mluví dobře česky a žije zde i jeho manželka a syn. Sám žalovaný konstatuje, že pozice Svědků Jehovových není na Ukrajině zcela bezpečná a že dochází k individuálním útokům, přitom odkazuje na ukrajinskou policii a orgány činné v trestním řízení. Toto však žalobce považuje za nedůstojné demokratické tradici ČR, závěry správního orgánu, že nebyl ještě napaden, u něho vyvolávají konsekvenci toho, že jej tedy pošleme na Ukrajinu, a když ho zabijí, tak můžeme uvažovat o poskytnutí azylu.
8. Česká republika se hlásí ke Společnému evropskému azylovému systému, kdy v první fázi byly přijaty minimální standardy (alespoň základní harmonizace – čl. 63 Smlouvy o založení ES), druhá fáze pak spočívala ve zvýšení těchto standardů. Dále žaloba popisuje zásadní dokumenty politické povahy, závěry Evropské rady z Tampere z r. 1999, Haagský program z r. 2004, Zelenou knihu o budoucím společném evropském azylovém systému (červen 2007) a Stockholmský program a uvádí, že praxe azylového řízení je opačná. Navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu a vrácení věci k dalšímu řízení.
9. V replice, soudu doručené dne 30. 10. 2017 pak žalobce předložil soudu články z internetového média Sputnik z 12. 10. 2017 – Ukrajina se připravuje na válku a

Porošenko odstranil sám sebe od velení, Senát USA schválil dodávku smrtících zbraní pro Ukrajinu, oznámil Porošenko, - zde soud doplňuje, že články se zabývají popisem situace v SNBO, Generálním štábu a Bezpečnostní radě Ukrajiny – s tím, že riziko otevřeného válečného konfliktu se zvyšuje, na rozdíl od tvrzení žalovaného. Podobně se zhoršuje i vnitropolitická bezpečnost, mezi lidmi je množství zbraní a nespokojenost obyvatel představuje reálné riziko vypuknutí vnitropolitických občanských nepokojů. Možné obrácení se Svědků Jehovových na policii tak žalobce považuje za bagatelizaci náboženských problémů.

III. Vyjádření žalovaného

10. V písemném vyjádření žalovaného ze dne 25. 8. 2017 plyne, že s žalobou správní orgán nesouhlasí, odkazuje přitom na obsah správního spisu, zejména samotnou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany a provedený pohovor. Za objasněný z průběhu správního řízení má žalovaný žalobcem tvrzený důvod podání žádosti, a to odmítnutí návratu do vlasti z důvodu jeho konverze k víře Svědků Jehovových, dále legalizaci pobytu na území ČR. Žalovaný uvádí, že žalobce již byl jednou se svojí žádostí v ČR neúspěšný, a to v r. 2015, včetně soudního přezkumu kvůli bezpečnostní situaci na Ukrajině, chce v ČR splatit dluhy, obával se odvodu k výkonu vojenské služby. Nyní uvádí mj., že jeho posledním bydlištěm byl Užhorod, náležící k Zakarpatské oblasti.
11. Žalobce uvedl ke svému náboženskému přesvědčení, že je svědkem Jehovovým, jeho syn žije v Rakousku a manželka s dalším synem v ČR. Naposledy žalobce vstoupil na území České republiky 28. 4. 2011, v minulosti pobýval na území současných států EU, konkrétně v ČR od r. 1994 a v Maďarsku v letech 2002 – 2004, nikdy mu nebyla udělena víza či povolení k pobytu v jiných státech EU. O udělení mezinárodní ochrany žádal žalobce neúspěšně v r. 2015, pro opětovné podání se rozhodl z důvodu svého náboženského vyznání, stal se svědkem Jehovovým kvůli své manželce a nyní má v důsledku této problémy s rodinou. Rodiče mu sdělili, že ho již nechťejí vidět, věřícím se stal před necelým rokem. Na Ukrajině jsou svědci Jehovovi pronásledováni. K tomu žalovaný konstatuje, že z obstaraných a založených informací do spisu plyne, že náboženská svoboda je na Ukrajině zaručena Ústavou, na základě níž má každá osoba právo hlásit se k jakémukoliv náboženství a praktikovat náboženskou činnost, což platí také pro žalobcovu víru. Dle zprávy Freedom House zaznamenávají menší náboženské skupiny určitou diskriminaci s odkazem na probíhající konflikt, zejména v tzv. Doněcké a Luhanské lidové republice. Nicméně za případné akty náboženské nenávisti ukládá trestní zákoník tresty v podobě odnětí svobody, Svědci Jehovovi mají zde již stoletou tradici, r. 1991 se oficiálně zaregistrovali a v současné době se k nim hlásí přibližně 140 000 osob, rozdělených do více než 1 500 kongregací a 400 náboženských komunit. Svědci Jehovovi mohou provádět svoji činnost bez omezení v rámci celého území Ukrajiny, přičemž jsou nejpočetněji zastoupeni na území západní a střední Ukrajiny.
12. Žalovaný dále uvádí, že žalobce nemusí v případě návratu do vlasti skrývat svoji víru, může ji praktikovat bez omezení, s určitými komplikacemi vy se mohl setkat v uvedených samostatných republikách, kde je situace stále napjatá. Žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, která je od konfliktu vzdálena více než 1 000 km a konflikt se jí ve vztahu k deklarovaným možným potížím žalobce v podobě reakce okolí na jeho náboženské vyznání nikterak netýká. Vzhledem k tomu, že právní řád Ukrajiny klasifikuje případné nenávistné či násilné reakce okolí na náboženské přesvědčení jako

trestný čin, může se v případě výskytu takových problémů žalobce domáhat svých práv u státních orgánů. Žalobce dosud od konverze k víře Svědků Jehovových svou vlast nenavštívil, jeho obavy z nenávistných reakcí okolí jsou čistě hypotetické a ničím nepodložené. Dosud ani není oficiálním členem církve, jeho členství je spojeno předně s jeho naprostým přesvědčením o správnosti takového kroku a se získáním informací o víře, které dosud čerpá.

13. Žalobce požádal o mezinárodní ochranu v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování z území ČR, je rovněž v evidenci nežádoucích osob ENO od 5. 8. 2015 do 5. 9. 2019, hlavním důvodem jeho žádosti se tedy jeví legalizace zdejšího pobytu, tuto však měl řešit jinou cestou, nikoliv zneužívat specifický institut mezinárodní ochrany formou azylu. Jednou již měl povolen dlouhodobý pobyt. Existence rodinných vazeb není mezi taxativně vypočtenými důvody § 12 zákona o azylu a žalobce neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možné učinit závěr o tom, že vyvíjel ve své vlasti činnost, směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantně pronásledován. Z jeho výpovědi neplyne, že by na Ukrajině byl vystaven jakémukoliv jednání, podřaditelnému pod pojem pronásledování ve smyslu § 2 odst. 8 zákona o azylu.
14. Žalovaný dále poukazuje na známé a veřejně dostupné informace o bezpečnostní a politické situaci na Ukrajině s přihlédnutím ke konfliktu na východě země, s tím, že není žádný důvod se domnívat, že by se stav zhoršené bezpečnostní situace panující ve dvou z celkového počtu 24 oblastí, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena, rozšířil o do dalších částí země. Ve zbytku země je dlouhodobě bezpečnostní situace nezměněna, je stabilní, nedochází zde k ozbrojeným střetům. Žalobce žil před odjezdem na západě Ukrajiny (Užhorod), tedy v místě, nacházejícím se pod plnou kontrolou současné proevropsky orientované vlády, která proklamuje vládu demokracie a práva. Žalobcem uvedené skutečnosti nespádají pod výčet důvodů pro udělení mezinárodní ochrany a z jiných důvodů tento institut nelze udělit. Žalovaný rovněž poukazuje na zlepšení situace na Ukrajině oproti letům 2014 i 2015, na prezidentské výnosy i profesionalizaci ukrajinské armády. K seznámení se s podklady se žalobce nedostavil, v průběhu řízení vnitropolitickou situaci na Ukrajině nezpochybňoval. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

IV. Posouzení věci krajským soudem

15. Ze správního spisu plyne, že žalobce podal dne 9. 4. 2017 v Příjímacím středisku Zastávka žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 12. 4. 2017 pak sdělil žalovanému údaje k této žádosti, uvedl, že je státním příslušníkem Ukrajiny, téže národnosti. Jeho cestovní doklad je platný do 13. 12. 2017, náboženské přesvědčení – Svědci Jehovovi, politicky nikdy organizován nebyl. Je ženatý, manželka se synem (...) žije v ČR, syn, narozený v r. ... žije v R. Žalobce bydlel naposledy v Užhorodu, od r. 1994 pobýval v ČR, v letech 2002 – 2004 v Maďarsku. O mezinárodní ochranu v ČR žádal v r. 2015, nebyla udělena. Cítí se zdravý, za důvod své žádosti označil svoji víru, do církve vstoupil kvůli manželce, má proto problémy se svojí rodinou. Rodiče mu řekli, že ho nechtějí vidět, začal věřit před necelým rokem, věří v Boha, ale manželka je Svědek Jehovův a stále do něho rýpala. Na Ukrajině jsou Svědci Jehovovi pronásledováni. Týž den v rámci pohovoru žalobce žalovanému sdělil, že dříve byl členem pravoslavné církve, ale nyní ho manželka připravuje na vstup k Svědkům Jehovovým, k pravoslavné církvi se vyjádřil tak, že dříve slavila stejně Vánoce a Velikonoce jako katolíci, ale za SSSR se to změnilo, chlapi jdou z kostela, opijí se a mluví sprostě. Manželka se švagrovou se zajímají o Svědky Jehovovy

od r. 2008, žalobce měl ale moc práce. Vedou to starší, bude nějaký pohovor, řídí se dle Bible – Starého zákona. Od doby, co se takto připravuje, Ukrajinu nenavštívil. Rodiče ho nechtějí kvůli tomu vidět a ti, co vědí, že byl pravoslavný, by ho možná zabili. V Bibli se píše, že před koncem světa, který se blíží, budou Svědci Jehovovi naháněni a zabíjeni. Žalobce to sdělil jen rodičům, sourozencům to neřekl, tady je právní stát a nic mu zde nehrozí. Na vesnici u nich se rychle vše roznese, neměl to asi rodičům říkat. Kdyby tam měl problémy, na státní orgány by se obrátit nemohl, spolupracují s mafií. Tam zákon nefunguje. K dotazu správního orgánu, zda ukrajinské státní orgány omezují víru, žalobce uvedl, že toto neví, o tom neslyšel. K dotazu, zda navštívil někdy náboženské shromáždění této církve, uvedl, že tam jednou byl. Mluvílo se tam o Bibli a rozmlouvalo se tam, ne každý tomu rozumí, stalo se to asi v r. 2009 či 2010. Manželka ho tam zatáhla, nebyl tam do konce. On se rozhodl, protože chce být spasený a chce správnou víru, musí se připravit. O problému Svědků Jehovových ví od manželky, říkal jí to nějaký člen, on sám nikdy s orgány Ukrajiny problémy neměl. Manželka je Gruzínka a tam mají ještě větší problémy.

16. Součástí správního spisu je dřívější žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, přítomny jsou veškeré žalovaným shromážděné podklady, uvedené na str. 4, 8 – 10.
17. Soud přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení, vedeného s žalobcem, a v napadeném rozhodnutí neshledal. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., a to se souhlasem účastníků řízení.
18. **Zákon o azylu** upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

V ust. § 14 a) jsou upraveny důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

19. Krajský soud po přezkoumání věci konstatuje, že žaloba zcela konkrétně poukazuje pouze na to, že by žalobce z důvodu rodinných vazeb měl obdržet humanitární azyl, dále pak, že je prakticky uprchlíkem tzv. „sur place“, a to s ohledem na situaci, která existuje v zemi původu. V dalším pak žaloba rozebírá jednak charakter války, vedené moderním způsobem oproti dřívějším způsobům, což váže dále k tomu, že na celém území Ukrajiny panuje nedobrá situace, zejména v boji různých mocenských, politických a ekonomických uskupení. K tomu však již zcela konkrétně k situaci žalobce nesdílují nic, pouze vytýká žalovanému, že tuto situaci podrobněji nezkoumal a nerozebral.
20. Předně musí soud zcela vyloučit úvahy žaloby, směřující do dalšího možného vývoje situace v zemi původu žalobce, a to i s důrazem na skutečnost, že ani v době rozhodování soudu se takové předpovědi nijak výrazně nenaplnily. Uvedení možného vývoje nemůže znamenat v azylovém právu možnou skutečnost pro stanovení dřívějšího udělení mezinárodní ochrany a takové úvahy jsou proto jako důvod pro udělení azylu zcela spekulativní.
21. Na str. 3 rozhodnutí ze dne 19. 6. 2017 správní orgán popsal skutečnosti, které žalobce uváděl v rámci prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že byla řešena otázka bezpečného návratu do země původu z důvodu bezpečnostní situace, otázka odvodu k výkonu vojenské služby, otázka možného bydlení žalobce i splacení jeho dluhů v ČR. Žalobce pak nebyl úspěšný ani s žalobou a kasační stížností před soudy. Žalovaný pak reagoval na současně uváděné důvody žádosti a za tím účelem shromáždil řadu podkladů, a to z různých objektivních zdrojů. Námitky žalobce, že s těmito řádně nepracoval, nemohou obstát, neboť správní orgán není povinen domýšlet žadatelem nesdělené skutečnosti, ale naopak, řádně a vyčerpávajícím způsobem zpracovat skutečnosti, jím sdělené. Soud je pak po přezkoumání věci přesvědčen, že této úlohy se žalovaný zhostil řádně a úplně. Podklady, tak jak jsou citovány na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí, pocházejí z různorodých zdrojů, jednak to jsou informace MZV ČR, dále však i UNHCR, OHCHR, MZ USA, Human Rights Watch, Amnesty International. Žalobce uváděl, že Svědci Jehovovi jsou cílem různých ústrků z řad obyvatelstva, sám o tom nic neví, jako věřící tohoto náboženství ještě na Ukrajině

nepobýval, ale žena se takové věci doslechla od jiných. Taková informace sama o sobě nemůže být nijak nosnou pro ucházení se o udělení azylu, v daném případě tak žalovaný čerpal z podkladů objektivních a oficiálních zdrojů zcela oprávněně. Tyto poznatky žalovaný soustředil na str. 4 – 7, kde popsal reálnou situaci Svědků Jehovových na Ukrajině, nezastíral zjištěné problémy popsané v uvedených podkladech, nicméně dospěl k závěru, že státní orgány v případech různých napadení zasahují a lze v takových případech žádat i další šetření. Konstatoval však i skutečnost, že taková situace v případě žalobce nikdy nenastala a nelze ji rozhodně ani nijak předjímat, neboť zejména na str. 5 je popsána většinová praktika tohoto náboženství, probíhající bez problémů. Soud je přesvědčen, že neudělení azylu dle § 12 na základě toho, že žalobce v době rozhodování žalovaného ještě ani Svědkem Jehovovým oficiálně nebyl, je zcela logickým a jediným možným závěrem řešení dané situace.

22. Žaloba namítá oprávněnost udělení humanitárního azylu žalobci z důvodu toho, že se stará o manželku a syna, soud však připomíná, že toto není důvodem, hodným zvláštního zřetele, neboť se jedná o standardní rodinnou situaci, kterou může rodina prožívat i v zemi původu. Žalovaný celkem správně zhodnotil, že žalobce je svéprávný, je zdravý a práce schopný, jeho situace rozhodně není z žádného pohledu výjimečná a zvláštního zřetele hodná.
23. Vzhledem k tomu, že žalovaný nezjistil z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany, že by ČR udělila azyl některému z rodinných příslušníků žalobce a žalobce sám ani takovou informaci nesdělil, je rozhodnutí žalovaného o neudělení ochrany dle § 13 a § 14b) zákona o azylu správné.
24. V dalším pak soud hodnotil úplnost posouzení možnosti bezpečného návratu žalobce na Ukrajinu žalovaným, tedy, zda by mohl být ohrožen či mít důvodné obavy z vážné újmy či azylově relevantního pronásledování v případě návratu do vlasti, avšak ze zcela jasných, pojmenovaných a taxativně určených důvodů. Takovými zcela jistě nemohou být úvahy o možném vývoji situace v zemi původu v budoucnu. Soud plně odkazuje na mnohokrát judikovanou situaci Nejvyšším správním soudem v závěrech jeho rozhodnutí z let 2015 – 2018, kdy opakovaně posuzoval otázku bezpečnosti obyvatel Ukrajiny v jiných než východních oblastech, kde je situace problematická. V závěrech NSS lze jasně vysledovat, že občané, kteří před opuštěním Ukrajiny žili v její západní části, nejsou při návratu nijak vážněji ohroženi azylově relevantním nebezpečím vážné újmy (zde k rozhodnutí NSS, uvedenému žalovaným v rozsudku soud připomíná i řadu dalších, např. rozhodnutí čj. 6 Azs 155/2016 ze dne 14. 9. 2016, 5 Azs 134/2017 ze dne 25. 9. 2017, 2 Azs 226/2017 ze dne 30. 8. 2017, atp.). Krajský soud je přesvědčen, že na str. 10 – 13 zcela jasně, přehledně a logicky žalovaný vypořádal možnost návratu žalobce na Ukrajinu, a s tím i otázku, zda lze hledět na osobu žalobce jako na uprchlíka *sur place*. V dané věci je soud přesvědčen i o tom, že zdůvodnění žalovaného je vyvážené, neboť hodnotí i problémy, které se na Ukrajině obecně vyskytují, nevidí však důvod, proč by měly být azylově relevantní z důvodu ust. § 14a) zákona o azylu v případě žalobce. Soud po zhodnocení věci rovněž žádný takový vážný důvod neshledal, žalobce jej ovšem v průběhu správního řízení ani netvrdil. Žaloba je z tohoto pohledu zcela nadnesená a soud nemohl věc uzavřít jinak, než že žádost žalobce sleduje cíl, aby v současné jeho situaci a postavení mohl zlegalizovat svůj pobyt v České republice, k čemuž však azylový zákon neslouží a rozhodně ani sloužit nemůže. Konečně, žalobce si je této skutečnosti jistě po dlouhodobém pobytu na zdejším území vědom, soud již proto pouze připomíná,

že možnost pobytu na zdejší území je možné získat v obdobných případech toliko na základě jednotlivých institutů zákona o pobytu cizinců. Pokud se žaloba zmiňovala o doporučeních jednotlivých institucí hodnotit situaci na Ukrajině velmi pečlivě a individuálně v r. 2015, soud je toho názoru, že od té doby se vyvinul problém ve jmenovaných východních oblastech Ukrajiny vcelku přehledným způsobem, který je v napadeném rozhodnutí jasně popsán a Nejvyšším správním soudem opakovaně zdůrazňován v jeho mnohých rozhodnutích, která se zabývala tamní situací v souvislosti s mnohými kasačními stížnostmi občanů Ukrajiny, kteří na nedobrou bezpečnostní situaci oblastí poukazovali. Problémem rodinné situace žalobce se žalovaný v této souvislosti pak zabýval na str. 12 svého rozhodnutí ve věci v souvislosti s možností porušení mezinárodních závazků ČR, jeho odůvodnění je správné.

25. Po přezkoumání a posouzení věci tedy dospěl krajský soud k závěru, že žaloba žalobce není důvodná a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

V. Náklady řízení

26. Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 9. ledna 2019

JUDr. Jana Kábrtová v. r.
samosoudkyně

